

Onder Uns

FACULTEIT DER PSYCHOLOGIE | JAARGANG 1 | NUMMER 3 | JUNI 2006

05

Foreigner in
Maastricht
Brian Pagán

10

Passie: Muziek
Yusuf Albayrak

18

Mijn mijlpaal
Timo Giesbrecht

Universiteit Maastricht

Onder Uns

Redactioneel	01
Parameters	02
Gerjo Kok	
Als ik later groot ben...	03
Floris van Blankenstein	
Standplaats: Montreal, Canada	04
Miranda Cornelissen	
Foreigner in Maastricht	05
Brian Pagán	
Welkom!	06
Adieu!	07
Paden op, lanen in	08
Rob Ruiter	
Nieuws van de Studentenraad	10
Jordi Tonnard	
Passie: Muziek	10
Yusuf Albayrak	
Van studenten voor studenten	11
André de Zutter	
SPS Platform Maastricht	11
Eefje Rondeel	
In profiel	12
Corine de Ruiter	
Fotogeniek	14
Nadine Pulles	
Opinie	15
Wolfgang Scharke	
Elke AiO is anders...	16
Marieke Kools, Kim van Oorsouw en Anita Jansen	
Mijn mijlpaal	18
Timo Giesbrecht	
Onderzoeksevaluatie	19
Silvia Evers	
Berichten van het Examenfront	19
Irma Kokx en Hanneke van Mier	
Mededelingen	20
Personeel	20
Colofon	21
The Hill	21
Afgestudeerd	22
De werkplek van...	22

Redactioneel

Nico Metaal

Tijdens mijn eerste werkweken bij de FdP, viel mij meteen op dat de medewerkers en studenten er in de wandelgangen over het algemeen goedgemutst bij lopen. Wie ooit ergens anders gewerkt of gestudeerd heeft, zal beamen dat dit niet vanzelfsprekend is. Op vele werkplekken stralen de werknemers vooral tegenzin uit. Wij prijzen ons in dezen gelukkig. De afgelopen maanden echter bespeur ik op Uns40 en Uns5 een verandering: de gezichten vertonen een frons; ze staan niet zozeer op chagrijn of onweer, maar op 'komt-het-allemaal-wel-goed-met-ons'.

Er is wel aanleiding voor een frons. Er zijn ontwikkelingen gaande, die ons niet onberoerd zouden kunnen laten. Eén daarvan noemde ik reeds in het vorige redactioneel: de numerus fixus. De landelijke aanmeldingsregeling is zo ingewikkeld dat de vrees gerechtvaardigd is dat studiekeziers, vooral uit Duitsland, zich daardoor laten afschrikken. Er valt hierover echter geen enkele voorspelling te doen. De tweede frons betreft de concurrentiepositie van de Nederlandse masteropleidingen Psychologie in Europa. Nederland is met een master die slechts één jaar duurt een uitzondering. De kans is groot dat het Nederlandse diploma Psychologie in andere Europese landen niet zal worden erkend: Europees psycholoog ben je pas na het volgen van een tweejarige master. Op hoog niveau buigt een commissie zich over de vraag of de psychologie-opleidingen in Nederland beter af zijn met een tweejarige masteropleiding. Ook hiervoor geldt echter dat elke uitspraak over de toekomst in dezen neerkomt op koffiedik kijken.

Als laatste zorg noem ik de beslissing van de rector om DMKEP (Departement Medische, Klinische en Experimentele Psychologie), dat momenteel valt onder de Faculteit der Gezondheidswetenschappen (FdGW), maar ook een link heeft met de Faculteit der Geneeskunde (FdG), onder te brengen bij de FdP. Het gaat om een grote groep - men spreekt over 18 fte (fulltime plaatsen) - die wat betreft het verzorgen van de opleiding geestelijke gezondheidskunde nog met handen en voeten blijft vastzitten aan de FdGW. Bij ons gestationeerd zijn en dáár werken: een moeizame constructie. En dit is slechts één voorbeeld van de vele hobbels die ons bestuur moet nemen voordat toetreding echt een feit is. Als het zover is, zullen we uiteraard onze nieuwe collega's van harte welkom heten, maar dat gaat nog vele maanden duren. Er is in vergelijking met de eerder genoemde ontwikkelingen een lichtpunt: deze zaak hebben we wél zelf in de hand.

Enige onzekerheid over de toekomst weerhoudt de FdP er voornamelijk niet van goed werk te leveren. Bij het laatste overleg tussen het College van Bestuur en ons faculteitsbestuur - het zogenaamde voorjaarsoverleg - toonde het CvB zich zeer tevreden met het door de decaan gepresenteerde overzicht van de ontwikkelingen in ons onderwijs, onze financiën en ons onderzoek. In dit nummer kun je lezen dat we eveneens de resultaten van de onderzoeksvisitatie positief tegemoet zien. Een korte uitleg van deze evaluatie wordt beschreven op pagina 19. Tegen de tijd dat deze *Onder Uns* uitkomt, is ook de onderwijsvisitatie achter de rug. Op 15 en 16 juni hebben we een tweede hooggeleerd gezelschap in onze gebouwen rondgeleid. De leden van deze commissie hebben zich van te

voren uitgebreid verdiept in een dik rapport - de zelfstudie - dat Harm Hospers met hulp van velen heeft geschreven over alles wat te maken heeft met het onderwijs: opzet en uitvoering van zowel het bachelor- als het masterprogramma, de kwaliteitscontrole, het rendement, de kosten, enzovoort. Hoezeer we deze confrontatie ook met vertrouwen tegemoet zien, het blijft spannend.

Overigens heb ik begrip voor de scepticus die zich afvraagt of alle uren die worden gestoken in het schrijven van uitgebreide, en van vele bijlagen voorziene, evaluatierapporten niet beter kunnen worden besteed aan het doen van onderzoek en het verder verbeteren van onderwijs. De tijd die in deze verslaglegging wordt gestoken neemt per jaar toe, mede omdat de verschillende universiteitssteden met elkaar concurreren over wie het mooiste en beste rapport heeft geschreven. Het probleem is dat niemand zich hieraan kan onttrekken. Snelle oppervlakkige zelfstudies leiden tot slechte evaluaties. Een dergelijke kans om te laten zien dat wij topers zijn op het gebied van onderwijs en hard werken om dat zo te houden, laten wij natuurlijk niet aan ons voorbij gaan.

Op het voorblad van dit nummer van *Onder Uns* straalt een nieuwe topper, Corine de Ruiter u van onder de hoed tegemoet. Velen kennen haar wellicht van haar optredens in diverse media. Zij is sinds enkele maanden bij de FdP aangesteld als bijzonder hoogleraar in de forensische psychologie. In de rubriek 'In profiel' (zie pagina 12) vertelt zij over haar ideeën en plannen. Rob Ruiter vertelt in de rubriek 'Paden op, Lanen in' over hele andere zaken: zijn favoriete route door de Limburgse heuvels. Na de mountainbiketocht van Michael Capalbo en de wandelbenen van Harald Merckelbach blijkt Robs favoriete vervoermiddel de racefiets (zie pagina 08). Dat Michael meer doet dan op zijn mountainbike argeloze wandelaars de stuipen op het lijf jagen, blijkt uit zijn verkiezing tot facultair docent van het jaar. De organiserende Studentenraad maakte er een vrolijke plechtigheid van en doet hiervan verslag op pagina 10.

De volgende *Onder Uns* is er weer aan het begin van het nieuwe academisch jaar. Veel leesplezier en een fijne zomer toegewenst!

Parameters

“Ik begrijp niet waarom mensen niet blij zijn dat het leven geen zin heeft”

Gerjo Kok

Onze minister van Onderwijs en Wetenschappen is gefarmerd van 'intelligent design'. Intelligent design is een poging om het bijbelse scheppingsverhaal over te houden in een wereld die begrijpt dat een letterlijke interpretatie niet meer houdbaar is. De gedachte is dat de evolutietheorie niet waar kan zijn, want er moet toch iets als een plan en een doel bestaan. Kortom, als er geen evolutionair toeval is en de schepping niet letterlijk geïnterpreteerd kan worden, moet het wel intelligent design zijn.

Wij hebben recent onderzoek gedaan naar de opvattingen van Moslimjongeren over seksualiteit. Daaruit kwam onder meer naar voren dat homoseksualiteit niet genetisch bepaald kan zijn, want het is een zonde. Omdat homoseksualiteit een zonde is en Allah mensen geen onmogelijke opdrachten meegeeft, moet het wel een vrijwillige keuze zijn die afgezworen kan worden. Toen de Imam in die discussie voorzichtig opperde dat in de Koran eigenlijk niets stond over homoseksualiteit, werd hij onmiddellijk als onbetrouwbare bron neergezet.

Dit is vergelijkbaar met het feit dat het ook weinig zinvol was dat serieuze biologen de minister duidelijk maakten dat intelligent design onzin is. Dit zijn argumenten op een andere golfte. Overigens deden de Moslimjongeren mij terugdenken aan mijn eigen gereformeerde opvoeding waar het eigenlijk net zo toe ging. Wij sloegen elkaar ook om de oren met bijbelteksten op de Jongelingsvereniging. Spreuk 20 vers 29a: “Der jongelingen sieraad is hunne kracht”. Mijn eigen gereformeerde socialisatie is nogal mislukt, maar ik heb familieleden die de boeken van Dan Brown niet mogen lezen en mijn nichtje wil niet dat haar vader zijn kleinkinderen verhalen voorleest uit de Griekse mythologie.

Wat mij opvalt bij de discussies over intelligent design is, dat het discussies zijn tussen biomedici, theologen en politici. Niemand komt op het idee om er eens een psycholoog bij te vragen. Een beetje psycholoog kan zo demonstreren dat mensen structuren zien als ze die willen zien, ook wanneer die er niet zijn: “het kan geen toeval zijn; er moet een idee achter zitten”. De documentaire film ‘March of the Penguins’ wordt door hele volkstammen gezien als een bewijs van intelligent design. Mensen die in evolutietheorie geschoold zijn, zien in die film bizarre maar prachtige schoolvoorbeelden van selectie en survival.

Overigens blijken zingeving en religie binnen de psychologie geen populaire onderwerpen. Kijk maar eens in de Annual Review of Psychology; een verbazingwekkend laag kennisniveau. Zou het wellicht te lastig zijn om onze medemens uit te leggen dat zingeving een coping mechanisme is? Jaap van Heerden begint een van zijn boekhoofdstukken met: “Ik begrijp niet waarom mensen niet blij zijn dat het leven geen zin heeft”. Dat is ironie.

Als ik later groot ben...

Na UM nu UCM

Floris van Blankenstein

Floris is een alumnus van de FdP. In oktober 2004 is hij afgestudeerd in de cognitieve onderwijspsychologie.

Stel, je bent anderhalf jaar afgestudeerd en je vindt je baan niet meer leuk. Wat doe je dan? Verder solliciteren bij assessment centers, gkg-instellingen of universiteiten? Of een half jaar naar Mozambique om te helpen met de opzet van PGO?

Vriend en vijand van dit onderwijssysteem moeten deze vraag zelf maar beantwoorden; het leek mij in ieder geval een uitdaging. Tijdens mijn studie cognitieve onderwijspsychologie kwam ik in contact met Mundo, het bureau voor internationale samenwerking van de Universiteit Maastricht (<http://www.mundo.unimaas.nl>). Daar hoorde ik dat onze uni een samenwerkingsverband heeft met de Universidade Católica de Moçambique (UCM), om het PGO-systeem op al haar faculteiten in te voeren. Helaas vond ik toen dat ik snel moest afstuderen, om zo vlot mogelijk met een nieuwe opleiding of baan te beginnen. Dat lukte wel, maar na een jaartje ging het toch knagen.

Mozambique... Mooie stranden, lekker weer, nieuwe taal leren. "Laten we Mundo weer eens mailen", dacht ik. Niet veel later e-mailde ik heen en weer met de Faculdade de Educação e Comunicação in Nampula, de derde stad van het land. De UM en de Nederlandse non-gouvernementele organisatie ICCO hebben daar al een klein legertje Nederlanders zitten die meehelpten het nieuwe programma op te zetten. We spraken een stage van drie maanden af en op 10 januari 2006 stapte ik in het vliegtuig.

Welnu, mooie stranden zijn hier inderdaad. Afgelopen weekend bezocht ik Ilha de Moçambique, een eiland vlakbij de 2500 km lange kust langs de Indische Oceaan (Kanaal van Mozambique, technisch gesproken). In de zestiende eeuw landden hier de Portugezen, die in 1975 na de onafhankelijkheid pas vertrokken. Een schitterend plaatsje met oude, koloniale huisjes en pittoreske vissersbootjes. Op een paar goed onderhouden hotels na mag het wel een likje verf gebruiken, want veel aan onderhoud is er de laatste dertig jaar niet gedaan. Her en der schieten echter nieuwe projecten uit de grond om het geheel leefbaarder te maken. Wat wil je, het betoverende oude stadje, op twintig minuten zeilen van een schiereiland met één van de prachtigste stranden ter wereld, is een potentiële mega-trekkpleister voor toeristen. Zeg maar gerust een rol ducttape.

Okee, genoeg gelobbyd voor de toeristensector. Mijn taken zijn inmiddels duidelijk en de stage verloopt goed. Ik help met de opzet van het blok 'Persuação e cultura' (inderdaad: overtuiging en cultuur), en een blok over organisatiepsychologie. Het eerste is voor het communicatietraject, het tweede voor onderwijskunde. De faculteit heeft ook nog een derde stroom: volwassenenonderwijs, maar daar ben ik (nog) niet bij betrokken. 'Persuação' vergt de meeste tijd, omdat dit blok vanuit het niets opgebouwd moet worden en ik hiermee het beste uit de voeten kan. Mijn afstudeeronderzoek was sterk sociaal psychologisch getint, en als ingewijde lezer weet u dat deze tak van psychologie doorweekt is van de onderzoeken naar attitude- en gedragsveranderingen. Het kan eigenlijk niet mooier: een blok organiseren over de materie die je het meeste interesseert. En gelukkig zijn docenten in Maastricht nog altijd bereid je met raad bij te staan. Voor het andere blok zal ik me het meeste gaan richten op de taken die met groepsprocessen en het motiveren van werknemers te maken hebben. De grote vraag bij beide blokken is natuurlijk, of mijn 'Westerse kijk' wel zin heeft in een land waar de gemiddelde burger eerder wakker ligt van de honger dan van zijn spaarloonregeling. Momenteel is het hier zomer, warm en vochtig, en malaria viert hoogtij. Als de man die je huis bewaakt dan geld komt lenen om de anti-malariamedicatie voor zijn zwangere vrouw te kunnen betalen, krab je je wel even achter de oren. Zouden ze hier ook gaan paintballen om de teamgeest omhoog te krikken?

Een andere uitdaging is de taal, die ik niet sprak toen ik hier aankwam. Inmiddels babbelt ik Portugees als een klein kind, maar ik denk dat het aan het einde van de stage wel redelijk gaat. Mijn collega's hebben gelukkig veel geduld met mijn wanhopige pogingen me verstaanbaar te maken. Onthoud dit voor de volgende keer dat een nieuwe 'medelander' bij u op de werkvloer verschijnt: een nieuwe taal leer je niet zomaar. Kort na mijn aankomst besloot ik om niet drie, maar zes maanden te blijven. En zelfs dat is, in de woorden van een Nederlander die hier al jaren zit: "Net genoeg om de plaatselijke kruidenier te vinden." Maar goed, Nampula heeft één supermarkt en daarmee overleef ik dit half jaartje wel.

Standplaats: Montreal, Canada

Miranda Cornelissen

is een masterstudente Work and Organisational Psychology die haar stage in Canada heeft volbracht

'Dag reisgids, hallo schaatsen'

Op dit moment bevind ik me in een zonnig (eindelijk!) Montreal. Ik ben hier alweer meer dan vier maanden. Hoe is het allemaal begonnen? Vorige zomer stond ik bij Alex de Voogt aan de deur te krabbelen met het verzoek mij te helpen met een stageplek in Sydney, Australië. Al snel kwam ook Montreal ter sprake. Maar ik had mijn hoofd gezet op Sydney en zag Canada helemaal niet zitten....

10 Januari 2006 stond ik dan toch op het vliegveld in Montreal. Na ruim drie uur gewacht te hebben bij de immigratiedienst mocht ik eindelijk het land binnen. Yes! of eh Oui! Ja, ze spreken hier Frans, of beter gezegd Québécois, iets dat compleet anders is. En ondanks dat Montreal tweetalig is, wordt Engels op de meeste plekken niet op prijs gesteld. Met het beetje Frans dat ik me nog kan herinneren was dat even wennen. Maar goed, uitdagingen zijn er om genomen te worden. Zo ging ik ook de eerste morgen van mijn verblijf met een flinke dosis enthousiasme, een heftige jetlag en lekker dik aangekleed op pad. Met mijn reisgids en camera op zak liep ik door de meest levendige wijk van Oost-Montreal. Althans, dat beschreef de reisgids. Ik keek om me heen en zag niemand. Ik keek nog eens naar de reisgids en zag dat er op de foto zonneschijn, veel korte broeken, lachende mensen en terrassen te zien waren. Toen ik opkeek, was het enige dat ik zag een uitgestorven straat vol sneeuw. Ik was duidelijk op het verkeerde moment op de verkeerde plaats. In de winter, met soms wel temperaturen van -17 graden Celsius, houden alle mensen hier een 'winterslaap'. Ze komen alleen buiten als het noodzakelijk is en voor de rest zitten ze binnen. Houd je niet van binnen zitten, dan doe je aan een winterse sport. Een tussenweg is er niet. Dus dag reisgids, hallo schaatsen!

Ik kwam hier ook met een doel, mijn onderzoeksstage. Op het moment dat ik 'ja' zei op dit stageaanbod had ik geen idee waarop ik 'ja' zei. En zo ging ik ook mijn eerste stagedag tegemoet. Ik wist ondertussen dat ik bij de International Civil Aviation Organization (ICAO) zou gaan werken: een orgaan van de Verenigde Naties dat zich bezighoudt met regelgeving in de luchtvaart. Verder wist ik dat het onderwerp 'loss of control in flight accidents' zou zijn. Het woord zegt het al, de piloten raakten ergens tijdens de vlucht de controle over het vliegtuig kwijt. Maar dat was het. Op die eerste werkdag zwaaide de deur open en een goedlachse Braziliaan (de baas van de 'accident investigation and prevention section') kwam binnen: "Is that Miraaandaaa???" "Yep this is me!" Vanaf dat moment was de toon gezet. Er hing een ontspannen sfeer. Na veel handjes schudden (stagiaires zijn hier exotische verschijningen) kwam de grote vraag: wat ga je hier doen? Ai, hier hadden ze ook geen idee wat ik kwam doen. De enige eis was dat ik op het einde van mijn stage kon vertellen waar ICAO zich in de toekomst qua ongelukpreventie op moet gaan richten. Juist, alleen dat... Voor het eerst lagen alle mogelijkheden open; er was geen opdracht, niemand zei me wat ik moest doen. Tegelijkertijd was dat ook de uitdaging. Ik heb er voor gekozen om de geregistreerde ongelukken met behulp van human error modellen te analyseren, om zo te kijken op welke factoren ICAO zich in de nabije toekomst het beste kan richten.

Naast mijn stage heb ik binnen ICAO ook veel andere dingen mee mogen maken. En het zijn juist die dingen die mijn stage zo interessant hebben gemaakt. Zo heb ik onder andere vergaderingen bijgewoond waarin regelgeving wordt opgesteld die straks geldt voor 189 landen. Die regelgeving moet voor alle landen en in alle talen kloppen. Dat gaat dus niet over een nacht ijs, maar daar gaan jaren van vergaderen overheen. En daar zat ik als studentje in een grote leren stoel getooid met oortelefoontje waardoor vertalingen klinken in een zaal zoals je VN-vergaderingen van tv kent. Dat was genieten! Een paar weken geleden was hier een conferentie waarbij alle 189 landen vertegenwoordigd waren. Deze conferentie werd voorgezeten door de president van ICAO, de beste man is ondertussen 81 jaar oud. Op de tribune heb ik zitten kijken hoe dat allemaal eraan toe ging. Bovendien was het ook heel interessant om de dagelijkse dingen mee te maken; vooral de dynamiek, of misschien een gebrek aan dynamiek, van zo'n grote regelgevende internationale organisatie. Het mooiste van mijn verblijf bij ICAO vond ik misschien nog wel dat mensen vanuit allerlei landen bij mij kwamen aankloppen, omdat ze geïnteresseerd zijn in het onderzoek en graag even van gedachten willen wisselen. Ik kan dan ook iedereen een externe stage aanraden!

Foreigner in Maastricht

Brian Pagán

First of all, thanks for reading this article. As an American, I'll try to not say "dude" or "awesome" too much here...

Reflecting, I would have to say that there are three things that really remind me I'm in Europe. Culturally, European attitudes toward nudity and alcohol are quite different from those in "the States." In addition, the prevailing cultural presence here is much older than that of the USA.

"Nudity is bad." "Nudity is a sin." "Be ashamed of your body." These are ideas, which are drilled into most American's world perception from birth. Showering naked in a gym will get you dirty looks. Showing a covered nipple for half of a second on television starts a national crisis. America's notion of nudity and what it means is extremely conservative. The question remains however, if this fact contradicts or supports the fact that the USA has the largest and most lucrative pornography industry...

Let's talk about something
other than sex and drinking for
once, how about history?

All speculation aside though, it is also plain to see that Europeans have a different relationship not only to nudity, but also to alcohol. US law forbids consumption of any form of alcohol until the age of 21, unlike Europe's age 16 / age 18 progressive alcohol laws. Furthermore, alcohol is integrated into almost every aspect of European life. Official school functions and first communions are examples of situations where in Europe alcohol would be a given, but we wouldn't think about it in the States. No wonder y'all always drink us under the table!

Ok, let's talk about something other than sex and drinking for once, how about history? Maastricht as an establishment dates back to the Celts, who lived here at least 500 years before the Romans, who called it "Traject ad Mosam" or "crossing over the Meuse (English name for the Maas)." The city housed Saint Servatius, the Netherlands' first saint and was conquered by France's "sun king," Louis XIV. D'Artagnan died storming the city wall (stads-muur), the Governor of Limburg's palace is our Law Faculty, and Karl Marx's sister used to live where the Language Center now has class. If you were at the INKOM, you got drunk in the building where the European Union was born in 1992. The point is, this, and most cities in Europe, has rich and wonderful histories reaching back to the Celtic and Germanic tribes, ancient Greeks, Romans, and other great civilizations, whereas the United States is only 230 years old. Europeans really began colonizing North America and exploiting the native populations in the 1500's, and our Declaration of Independence (the document, which created the United States of America) wasn't signed until 1776. As we students all know, there's nothing wrong with being young, but a feeling of deep roots and history pervades all European cities. One can almost feel it seeping out between the bricks in old buildings, flickering and dancing like a flame from statues and monuments, and shining colorfully through the stained-glass windows of old churches. This feeling does not exist in the US, at least not to this extent.

If you are American, I urge you to take this opportunity to get out there and soak in some of this city's deep, rich history. If you're Dutch, German, or otherwise European, I hereby request that you find a foreigner or two (preferably American) and show them around. Share and enjoy your rich history with your foreign friends, I'm sure they will return the favor someday. Awesome, dude!

Welkom!

Marin Been

Sinds 1 maart 2006 ben ik werkzaam bij de UM als promovendus aan de capgroep Neurocognitie. Ik voelde me direct thuis, wat ook niet zo heel verwonderlijk is aangezien ik hier nu alweer bijna zes jaar rondloop. In 2000 ben ik, na lang te hebben getwijfeld tussen biologie en psychologie, begonnen met mijn studie psychologie hier aan de UM. Het was mijn doel de afstudeerrichting biologische psychologie te doorlopen om zo toch nog een gulden middenweg te vinden. De keuze voor een specialisatie was net zo min vanzelfsprekend, aangezien geen van de varianten oninteressant leek. Na het werk van Oliver Sacks te hebben gelezen, heb ik gekozen voor neuropsychologie. Na de specialisatie neuropsychologie wilde ik graag toch ook nog de specialisatie cognitive neuroscience volgen. Immers, daar werd mijn interesse voor de biologie verder gevoed en ik was meteen verkocht. Mijn afstudeeronderzoek heb ik dan ook hier aan de UM bij Peter de Weerd gedaan, een fMRI-onderzoek naar de neurale correlaten van aandacht in de visuele cortex. Na zes jaar heb ik nog steeds niet genoeg van onderzoek en Maastricht. Ik ben dan ook zeer verheugd dat ik de kans heb gekregen om hier mijn promotie-onderzoek te gaan verrichten naar aandacht en plasticiteit in de visuele cortex met behulp van fMRI.

Giancarlo Valente

I come from Italy. I graduated in Electronic Engineering in 2002 at the University of Rome "La Sapienza", where I also received my PhD degree in Electronic Engineering in April 2006. My work has been focused on the development of new techniques for processing and analysis of biomedical signals, in particular of MEG and fMRI data. Last year, during winter, as a part of my PhD program, I visited the Neurocognition Department here at FdP for six (cold!) months. Now I started my work here as a Post-Doc researcher under the supervision of Elia Formisano and Rainer Goebel. The research project is entitled: "Mapping Brain Architecture and Processes supporting experience based cognition" and is partly funded by a grant in collaboration with the University of Pittsburgh. My role in this research is to develop and apply advanced analysis methods (such as machine learning) for "brain reading" based on fMRI data. My feelings towards this new experience are totally positive. In fact the work in my research group is really exciting and the people here are so nice that I almost stopped complaining about the weather and the food in the Netherlands and started enjoying the life here...

Francesco Gentile

"In order to appreciate something, you should experience it only a few times." This thought convinced a guy who had begun to lose sight of his country's flair to travel through Europe and eventually end up in Maastricht. That guy was me, Francesco Gentile. Since I moved here I regained appreciation for my country, but mostly, I was enlightened by a new sun, maybe less bright but as intense as the Italian one: the soul of Holland. I arrived here thinking that it would have been just a small step in my walk towards wisdom, but as you can see, I am still here. Sometimes wearing a headband, sometimes dancing at parties downtown, and other times dressed as a mime trying to capture the tragedy and beauty of life. But what about work? Yes, that also happens sometimes. And when it does it's extremely interesting. I have now been assigned a PhD project on visual attention, which is something very different to what I was working on during the previous two years here in Maastricht. A polite way of telling me that my own project didn't work?! The important thing is that now, without my headband, I gamble on my bare brain.

René Finger

Sinds 1 januari 2006 ben ik werkzaam voor de faculteit bij de afdeling Instrumentatie, in de functie van instrumentatietechnicus. Mijn werkzaamheden bestaan uit het onderhouden en oplossen van storingen in de labruimtes van de faculteit, zowel hardware- als softwarematig. Na mijn studie Elektrotechniek aan de Hogeschool Zuyd ben ik op zoek gegaan naar een baan. Eerst heb ik een tijdje als audiovisueel-monteur gewerkt en daarna als werkvoorbereider totdat ik de vacature voor instrumentatietechnicus zag. Meteen was ik enthousiast en heb ik erop gereageerd! De afwisseling in het werk en het werken in een jonge en dynamische omgeving spreken mij erg aan. Naast mijn werkzaamheden bij de UM hou ik me nog bezig met licht, geluid en videotechniek en ben ik nog druk als staf lid bij de scoutingvereniging. Al met al krijg ik mijn tijd wel om. Heb je me nodig? Dan kun je me vinden op kamer 3.756.

Jordi Bruijnzeels

Hallo allemaal! Ik ben Jordi Bruijnzeels, geboren en getogen in 'Mestreech'. Sinds 15 februari 2006 ben ik werkzaam bij het faculteitsbureau als ICT Ondersteuner. Op dit moment help ik Boudewijn en Maurice drie dagen per week met het oplossen van ICT problemen. De afgelopen vier maanden zijn me ontzettend goed bevallen en ik hoop daarom dan ook in de toekomst hier fulltime te mogen werken. Nadat ik mijn opleiding, ICT Lyceum op het Leeuwenborgh, twee jaar geleden heb afgerond, heb ik eerst bij de ICT-helpdesk van Hewlett-Packard gewerkt. Dus ICT problemen oplossen zou voor mij een koud kunstje moeten zijn. Naast mijn werk houd ik me veel bezig met mijn hobby; mijn auto, een zwarte Toyota Corolla. Niet zozeer de technische kant, maar meer met het uiterlijk. Perfectie is hierbij voor mij heel belangrijk. Dit perfectionisme komt ook terug in mijn werk. Dat houdt in dat ik dag, in dag uit mijn uiterste best doe om ervoor te zorgen dat de systemen bij Psychologie perfect draaien en alle werkzaamheden hier dan ook goed kunnen verlopen. Op deze manier hoop ik mijn steentje bij te dragen aan een prettige samenwerking. Kortom, vanaf nu kun je met ict-problemen ook bij mij terecht. Je weet me te vinden: vijfde verdieping, kamer 5.756!

Adieu!

Jessica van Melis

Het is nog niet echt lang geleden (februari 2004) dat ik mijn eerste werkdag bij de UM had. Aangezien ik in Tilburg heb gestudeerd, was alles in het begin nog nieuw en best spannend. Maar mede dankzij mijn lieve collega's voelde ik me snel thuis. Na anderhalf jaar bleek dat een baan als promovendus niet helemaal bij mij paste, maar ik denk er toch met veel plezier aan terug. Ik heb er zeker veel van geleerd. Daarna heb ik nog een klein jaar als docent bij Bureau Onderwijs gewerkt en ook daar heb ik het erg naar mijn zin gehad. Die periode gaf me de bevestiging dat ik het heel prettig vind om nauw met andere mensen samen te werken. Ik ben dan ook erg blij met de nieuwe baan die ik vanaf 1 mei 2006 heb bij het Centraal Bureau voor Statistiek (CBS) te Heerlen. Daar zal ik, als statistisch onderzoeker, samen met drie anderen aan een project werken. De reis gaat vanaf nu dus elke dag naar Heerlen, vanaf station Randwyck, dus ik zal af en toe nog wel op de gang te zien zijn. Lieve collega's en niet te vergeten studenten, bedankt voor de fijne tijd!

Paden op, lanen in

Niet de grens zelf, maar het altijd
weer verrassende contrast in
bouwstijl vertelt ons dat we in
België zijn aanbeland

Heuvelland en Voerstreek

Rob Ruiter

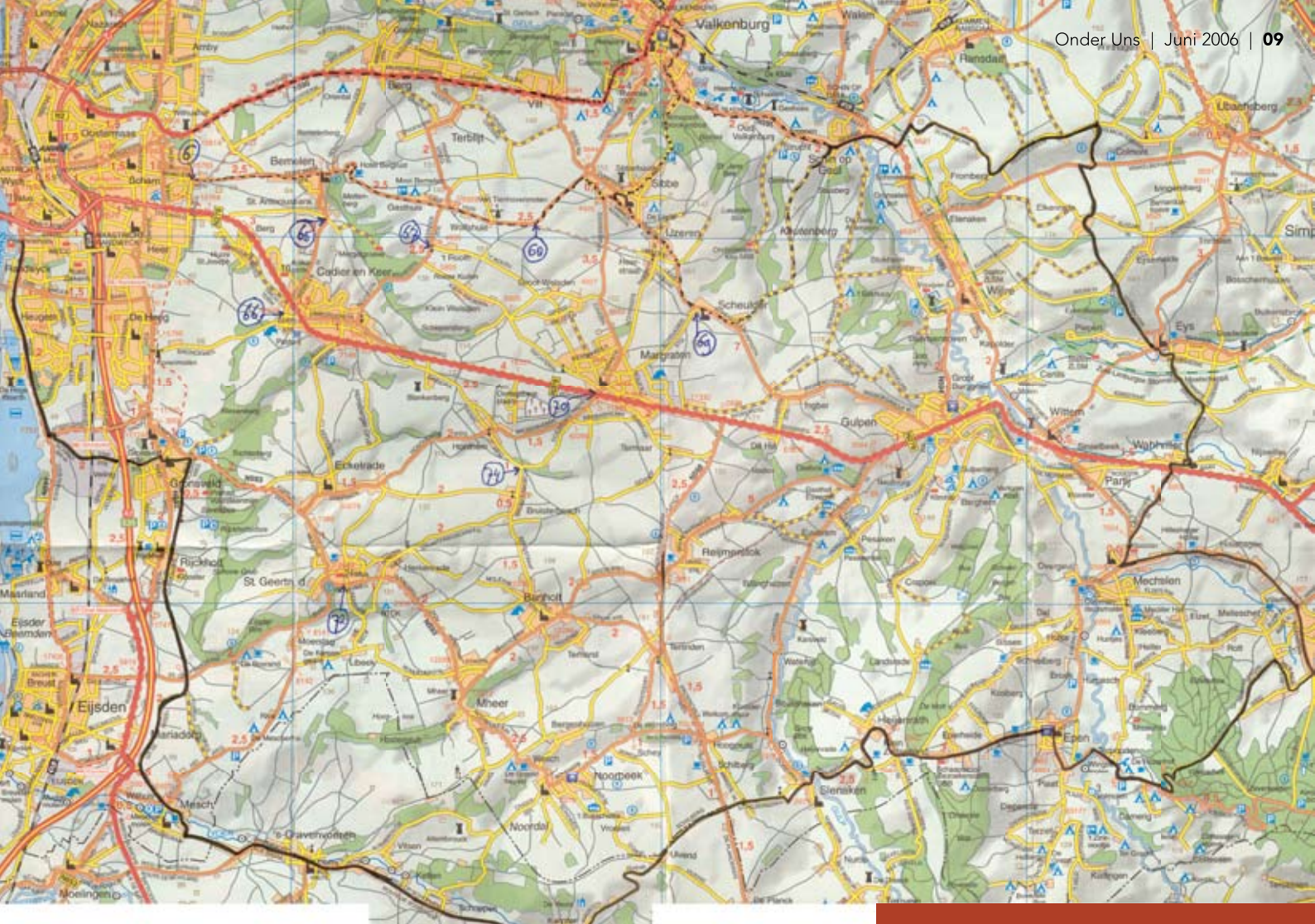
We beginnen voor het Gouvernement (ofwel provinciehuis) aan de Limburglaan, bij voorkeur met een lichte fiets met veel versnellingen, een goede lichamelijke conditie en voldoende water. De rit kan binnen drie uur worden afgelegd, maar een dagtocht is ook de moeite waard. We volgen het fietspad richting Eijsden. Na ongeveer twee km linksaf, richting Gronsveld/A2, en direct weer rechts. Deze weg volgen. Direct na de spoorwegovergang aan de rechterkant huist Tapasbar Madrileña, het proberen waard. We vervolgen de weg, gaan onder de A2 door en gaan eindeweg rechts en direct weer links.

Net voor eindeweg, in de bocht naar links, rechtsaf het fietspad op richting het zuiden. Dit fietspad volgen tot aan Rijckholt. In Rijckholt de verharde weg rechtdoor volgen. De weg gaat bij het verlaten van Rijckholt over in een verbreed fietspad dat we 'valsplat omhoog' volgen, met links de Bosberg en het Savelsbos - beide zeer de moeite waard voor een zondagochtend wandeling - en rechts het Maasdal. De weg die Eijsden met St. Geertruid verbindt, oversteken, langs de A2 en achterlangs het BP tankstation de weg vervolgen, met de bocht mee naar links en geoorloofd tegen het autoverkeer in fietsen. Kort vóór de bebouwde kom van Mesch steken we het kruispunt rechtdoor over en volgen we de weg met een vervaarlijke rechts-links slinger door Mesch. Aan het eind van de weg is een driesprong. Hier gaan we linksaf waarna we na 100 meter de grens met België bereiken. We zijn nu ongeveer tien km onderweg.

Niet de grens zelf, maar het altijd weer verrassende contrast in bouwstijl vertelt ons dat we in België zijn aanbeland, en wel in het plaatsje 's Gravenvoeren, kortom de Voerstreek. Over de Voerstreek kunnen we kort zijn. Zij is bijzonder mooi. De hellingen zijn wat langer en het landschap is minder kneuterig dan het Heuvelland. De Voerstreek heeft een rijke geschiedenis. Lees de plaatsnaamborden en het meest heikele punt in de geschiedenis wordt je direct duidelijk: de taalstrijd. Berucht waren de jaren '80 van de vorige eeuw toen de toenmalige burgemeester van de gemeente Voeren, José Happart, wel aangaf Nederlands te kunnen spreken, een eis om een Nederlandstalige gemeente te mogen besturen - Voeren werd in de jaren '60 ingedeeld bij de Vlaamse provincie Limburg en niet bij het Waalse Luik waarop de meeste inwoners georiënteerd waren - maar weigerde daarvan in het openbaar een demonstratie te geven. Het liep zo uit de hand dat Nederlandstalige en Franstalige boeren uiteindelijk met de rieken tegenover elkaar stonden, en het nationale kabinet Martens zelfs ten val werd gebracht in 1987.

Terug naar de grens; oversteken en op de kruising linksaf. Deze weg volgen we, langs het riviertje de Voer, dwars door 's Gravenvoeren en vervolgens naar St. Martensvoeren. In de bebouwde kom van St. Martensvoeren gaan we bij het vervallen café Splendid (aan de rechterkant) linksaf en krijgen we de eerste serieuze beklimming (hoogteverschil 90 m, lengte 2 km, gemiddeld stijgingspercentage 7%). Halverwege de klim loopt de weg even vlak en is er een rustmoment. Vergeet niet af en toe even over je linkerschouder het dal in te kijken. Boven aangekomen is er heerlijk zelfgemaakt ijs te verkrijgen bij 't Bakhuis en zijn we tevens weer in Nederland.

Op de kruising bij 't Bakhuis gaan we rechtdoor richting Slenaken. Deze weg rechtdoor volgen totdat we bij de rijksweg aankomen, die steken we rechtdoor over. Wat volgt is bij Kerkdel een steile afdaling die uitkomt in Slenaken. Einde weg rechts door het toeristische Slenaken (eethuis-tip: De Boswachter). Als we Slenaken uitfietsen, volgt de tweede serieuze helling, de Loorberg (90 m, 1,5 km, 6%). Na de bocht naar rechts, kijk rechts en de naam Klein Zwitserland is misschien niet zo overdreven als na eerste lezing op de toerismebordjes werd gedacht. We blijven de weg volgen en gaan via Heijenrath en Eperheide naar Epen. Eindeweg rechts en deze weg met de bocht naar links volgen in de richting van Vijlen/Vaals. Al snel volgt bij Camerig niet de zwaarste klim van de dag maar wel de langste (130 m, 3 km, 8%). Halverwege de klim, bij café-restaurant Buitenlust duiken we schuin links het bos in, richting Vijlen.

Boven angekommen dalen we, de weg volgend, richting Vijlen. Na via de Vijlenstraat in Vijlen angekommen te zijn slaan we linksaf en vervolgens weer links, richting Mechelen. In Mechelen op de driesprong rechtsaf richting Maastricht/Valkenburg. Net buiten Mechelen gaan we weer rechts richting Wahlwiller. In Wahlwiller steken we de rijksweg tussen Gulpen en Vaals over en direct voor de kerk (bekend om haar weergave van de Kruisweg) rechtsaf, de eerste weg links en einde rechts. Wat volgt, is de eerste van drie korte, maar steile hellingen: de Kruisberg (50 m, 500 m, 14%). Bovenop nemen we op de vijfspijl de eerste verharde weg links en dalen af naar Eys (pas op bij bruggetje over de Miljoenenlijn). Onderaan in Eys op de kruising linksaf en op de volgende kruising weer links en direct, bij de Rabobank, rechts de Eyserbosweg op. Als tijdens de Amstel Gold Race de favorieten hier niet in het voorste gelid fietsen, zijn ze verloren. De klim (85 m, 700 m, 14-18%) heeft een zeer pittig einde. Boven angekommen nemen we op de viersprong de tweede verharde weg naar links (in feite rechtdoor) en komen uit in Elkenrade. We volgen de weg door Elkenrade en duiken na een bocht naar rechts direct voor het grijze huis linksaf naar beneden. Einde weg rechts en direct weer links omhoog: de Fromberg (50 m, 300 m, 14%). Bovenaan op de kruising linksaf richting Wijlre. Na ongeveer 500 meter, bij een parkeerplaats en klein kunstwerk (pyramide), rechtsaf. Deze weg volgen we tot eindeweg, waarna we linksaf gaan en in Schoonbron uitkomen.

Op de rijksweg gaan we naar rechts en dan leiden vele wegen naar Maastricht, ongeveer 15 km verderop. Optie 1: in Schin op Geul linksaf richting Camping Vinkenhof en via de Keuterberg (50 m, 200 m, 23%), Scheulder, IJzeren, Sibbe en Bemelen terug naar Maastricht. Optie 2: via Schin op Geul en Oud-Valkenburg en net na binnenkomst in Valkenburg linksaf, de Sibbergrubbe op en via Sibbe naar Bemelen en Maastricht. Optie 3: naar Valkenburg en in Valkenburg bij stoplichten linksaf en rechtdoor via de Cauberg (80 m, 500 m, 14%) naar Berg en Terblijt en Maastricht. Optie 4: door Valkenburg naar St. Gerlach, linksaf naar Geulhem en vervolgens de fietsroute volgen naar Rothem en Maastricht, zonder een serieuze helling tegen te komen.

Totale lengte: +/- 70 km; totale hoogteverschil: +/- 800 m.

Lees de plaatsnaamborden
en het meest heikele punt in
de geschiedenis wordt je
direct duidelijk: de taalstrijd.

Nieuws van de Studententraad

Jordi Tonnard

Voorzitter Studententraad

Eye of the Tiger

Ik zette het liefst elke ochtend mijn voeten naast het bed zoals ik dat deed op woensdagochtend 10 mei 2006. Samen met de andere leden van de Studententraad mocht ik ook dit jaar weer iemand in het zonnetje zetten. Dit was niet zomaar een winnaar, maar een jonge vent waar je meteen een goede 'vibe' bij hebt. Met dezelfde glimlach die je van hem krijgt als je zomaar voorbij wandelt, nam hij op de uitreiking van de FdP Onderwijsprijs 2006 zijn eervolle vermelding in ontvangst. Wat je niet van hem krijgt bij een begroeting op de gang is de vreugdesprong waar we getuige van waren op de uitreiking. Door de lens van mijn camera waande ik me heel even in de film. Hij was het! Als winnaar bovenaan de trappen aangekomen: Rocky Capalboa. Zo'n winnaar wil je iedere dag zijn prijs geven. En wat voor één! Een geldbedrag van 2250 euro, beschikbaar gesteld door het Faculteitsbestuur (bedankt!), zijn naam op de inmiddels beruchte mahonie houten plaque erbij geëst én de achterliggende symboliek van de uitreiking. Hij wordt bedankt, niet door een baas, noch door een hoog academisch gezelschap, maar door zijn studenten. De Studententraad weet het zeker: Michael Capalbo's vreugdesprong is vooral om dat laatste en daarvoor willen wij hem bedanken.

Ik spreek namens de Studententraad als ik Nico Metaal bedank voor zijn bijdrage aan de uitreiking en onze medestudenten voor hun stemmen en voordrachten.

Passie

Muziek

Yusuf Albayrak

Even voorstellen... Ik ben Yusuf Albayrak, derdejaarsstudent Biologische Psychologie die je nu en dan met zijn gitaar in en rond de Ungebouwen ziet opduiken. Afkomstig van Genk/Limburg/België - oef, kan het nog erger: Genksta, Belg en een Limburger in één... en we zijn nog niet begonnen - werd ik gevraagd een artikeltje te schrijven over mijn passie. En dat is muziek!

Het begon eigenlijk allemaal rond mijn achtste levensjaar met danspasjes van 'the King of Pop'. Op mijn vijftiende zat ik voortdurend liedjes te schrijven en danspasjes te oefenen in de woonkamer. Plots kreeg deze, tot dan toe superververlegen jongen met zijn schattige beugelbekkie, de kans om voor een zaal met 600 toeschouwers in zijn Michael Jackson-outfit te 'moonwalken'. Het gevoel van dansen op een andere planeet deed hem waarschijnlijk iets, want zijn mentale schema's werden overrompeld vanwege nieuwe verbindingen met een niet eerder gemerkte Hidden Layer Unit... 'podium' genaamd. De jaren daarna begon dansen plaats te maken voor zingen en al gauw kregen eigen nummers meer aandacht.

Bij songwriting is het heel belangrijk dat je een instrument kan bespelen waarmee je de begeleiding voor je liedjes kan vastleggen. En van notenleer kende ik niet veel dus ging ik vrij laat theorielessen volgen en begon ik pas op mijn twintigste met gitaarlessen. De laatste twee jaren ben ik mij meer gaan verdiepen in het 'produceren' van muziek en hierin hoop ik later verder te gaan.

Dit was in het kort beschreven mijn passie. Wellicht spreekt mijn muziek jou aan. Als je meer erover wilt weten, stuur dan een mailtje. Voor muziek te schrijven moet je een beetje kunnen dichten. Het volgende gedichtje is door mij zelf geschreven.

De Match van mijn leven

Hippocampus overactief

Amygdala rustig

Zowel de High Road Als de Low Road

Activatievector max

Backpropagation slaat alarm

De richting naar de gedaante

Scan de feremoon

Crum kan de pot op

Mijn hart gezegeld met een somatische stempel

Zoete woorden signaleren geluk

Pattern Completion zonder al te veel ruis

"Zij is de match van mijn leven"

Yusuf Albayrak

(Dit krijg je als je pas na drie jaar slaagt voor Rekenen)

Van studenten voor studenten

André de Zutter

Voorzitter Studievereniging *Luna-tik*

Qua Vadis

"Iam etiam primus inter pares quam secundam in urbem." Deze intelligente gestolen quote kan hopelijk de dunne spoeling van de verteller verhullen, zo weten de kritisch denkende leerlingen. Deze gevleugelde woorden die door Julius Caesar in hoogst eigen persoon werden uitgesproken, betekenen zoveel als: "Ik ben liever de eerste van enkelen dan de tweede in Rome." Met dit citaat wordt de toonloze ambitie van Julius Caesar meestal aangeduid. Je zou het ook zo kunnen zien: liever de 'leider' van een paar goede krachten die met de neuzen in dezelfde richting staan, dan de vice-voorzitter van een mastodont van een vereniging waar een Babylonische spraakverwarring eerder regel dan uitzondering is. Tenminste, dat dacht ik op de laatste UM Bachelor Open Dag van 25 maart.

Ik ben een trotse voorzitter van een perfect geoliede machine, waar creativiteit, samenwerking en uitvoering welig tieren. Onze vice-voorzitster, Juultje, kwam met het briljante idee om iets bijzonders te doen voor de open dag. Namelijk met de paashaas op de foto. Dat je dan als voorzitter de bui al voelt hangen, omdat niemand in paashaaspak voor joker wil staan, is maar een detail. Het idee bleek in uitwerking even goed als in het hoofd van Juultje, want buiten het feit dat ik me kapot gezwet heb, was het een succes. Onze hoofd Feest, Stefanie, ontwikkelde zich tot een heuse propper en kreeg het voor elkaar dat honderden gegadigden zich voor onze lens wierpen. Onze hoofd PR, Kim, leek wel een professionele fotograaf. Voor wie denkt dat wij de informatieverschaffing en de opvang van geïnteresseerden hierbij uit het oog verloren, verliest de tomeloze inzet van onze secretaris, Alex, uit het oog. Juultje als manusje van alles, bewaker van het idee en logistieke ondersteuner, bleek ook bij de uitvoering van het idee onmisbaar. Ook alle groten der aarde van onze universiteit passeerden bij de paashaas de revue. Een opmerkelijke verschijning van onze 'president nummer 1' Jo Ritzen kan in dit kader niet onvermeld blijven. De twee Jeroenen, de ene als bedenker van de flyer en de ander voor de snelle verwerking van de foto's op onze website, zorgden ervoor dat het record aantal hits op één dag meteen werd verbroken. Er werd massaal gesurft naar www.luna-tik.nl om aldaar hun foto te downloaden. Dat noeste arbeid, enthousiasme en samenwerking hun vruchten afwerpen, bewees het bestuur die dag. Dit zal voor ons aller orakel van Delphi en winnaar van de FdP Onderwijsprijs 2006, Michael Capalbo, 'nihil nove sub sole' (geen nieuws onder de zon) zijn. Hij heeft de prijs terecht verdiend. Zou het toeval zijn dat hij coördinator van Delphi, een orakel uit de tijd van de Grieken is, waarvan het opschrift bij het binnenkomen van de tempel luidde: Gnote se auton (ken uzelf)?

SPS Platform Maastricht

Eefje Rondeel

Voorzitter SPS Platform Maastricht

In het vorige nummer van *Onder Uns* hebben wij ons, als SPS NIP platform kort voorgesteld. Tijd alweer dus voor een kleine update van de activiteiten waar we ons de afgelopen tijd mee hebben beziggehouden en om jullie vast een vooruitblik te geven op wat er nog gaat komen!

Dinsdag 11 april was het dan eindelijk zo ver; de *Ijsbrekers* kwamen naar Maastricht! De *Ijsbrekers* is een groep van jonge, pas afgestudeerde psychologen verbonden aan het NIP. Zij organiseren lezingen en workshops om studenten te vertellen over waar een startende psycholoog zoal tegen aan loopt. Een interessante lezing dus voor studenten die hun studie aan het afronden zijn! Helaas ondervonden wij tijdens deze lezing ook hoe het is om tegen een aantal organisatorische hindernissen te lopen. Files en technische problemen gooiden die avond behoorlijk roet in het eten maar dankzij het nodige improvisatorisch talent, wisten de lezers dit goed op te lossen.

Dinsdag 2 mei was er alweer de jaarlijks terugkerende activiteit van het SPS Platform, namelijk de Post Master Opleidingen dag. Deze dag staat geheel in het teken van de mogelijkheden die je hebt om door te studeren wanneer je klaar bent met je Master. Zo waren er onder andere lezingen over de GZ-opleiding, de mogelijke registraties bij het NIP, promotie aan de universiteit en de registratie en opleiding kinder- en jeugdpsychologie. Het was een afwisselende dag, waarin voor veel verschillende gebieden binnen de psychologie aandacht was.

Tijdens het verschijnen van deze *Onder Uns* hebben wij waarschijnlijk alweer onze laatste activiteit gehad, namelijk een lezing rechtspsychologie. Volgend studiejaar staat in ieder geval nog een grote voorlichtingsdag op het programma, waarbij we ons zullen richten op de beroepsmogelijkheden van de verschillende masters. Hou ons dus goed in de gaten via onze posters, de mail en blackboard. Het huidige bestuur zal dan alweer zijn overgenomen door een nieuw bestuur, maar we hebben er alle vertrouwen in dat het helemaal goed gaat komen!

Voor vragen, tips en/of opmerkingen:

sps_maastricht@hotmail.com

Meer informatie over het nip en de sps is te vinden op: www.psynip.nl

In profiel

Corine de Ruiter werkt één dag per week als bijzonder hoogleraar forensische psychologie aan de Universiteit Maastricht. Vanaf september worden dit twee dagen. Corine is 45 lentes jong en woont bijna samen met haar partner in Utrecht. Per september wil ze een appartement in Maastricht hebben, want "Maastricht bevalt absoluut".

Hoe ben jij bij de FdP terecht gekomen?

Met veel *enthousiasme* vertelt ze: "Sinds 1995 doe ik voornamelijk werk op forensisch gebied, klinische forensische psychologie. Mijn specialisme is de studie van mensen die in aanraking komen met justitie én psychische stoornissen hebben. Dat gaat van kinderen tot volwassenen. Ik ben vijf jaar hoogleraar forensische psychologie geweest in Amsterdam, van 1999 tot 2004. Dat was heel erg leuk, maar ik was de enige die zich daar met dat onderwerp bezig hield."

Dus hier in Maastricht is dat anders? "Ja, je hebt hier die IRP groep (Interfacultaire Werkgroep Rechtspsychologie). Er is net een persbericht uitgegaan van de Universiteit Maastricht, dat ze een opleiding willen beginnen, een master waarin forensica, psychologie (criminologie) en rechtspleging, samen komen. Omdat ik de club van Harald Merkelbach al kende, is het als het ware alsof ik in een warm bad ben gevallen. Ik breng dan vooral de klinische expertise in. Het leuke is dat ik ook echt zie dat ik kennis en expertise inbreng die nieuw en nog belangrijker, een aanvulling is."

Je wordt voor veel dingen gevraagd en bent al met vanalles bezig. Wat vind je nu het leukst van al de dingen die je hier doet?

Na een korte pauze volgt: "Het allerleukste vind ik om jonge mensen te begeleiden: studenten, promovendi en andere onderzoekers in opleiding. Ik vind het belangrijk dat je in je carrière op een punt komt dat je een nieuwe generatie opleidt, dat je je vak en je kennis doorgeeft. Dat zie ik nu als mijn hoofdtaak. Het gaat nu niet meer om mij. Soms neem ik ook een student mee als ik op moet optreden als getuige-deskundige in een rechtszaak. Dat is natuurlijk dé manier als je het hebt over overdragen en delen van kennis. Ook vind ik het belangrijk dat vrouwen die psychologie studeren rolmodellen hebben. Er zijn nou eenmaal veel vrouwen binnen deze opleiding, maar Nederland loopt ontzettend achter wat betreft het aantal vrouwelijke hoogleraren."

Heb je nog vrije tijd over? En hoe besteed je deze tijd dan?

"Het allerleukste is tijd doorbrengen met mijn zoon en partner, maar ook met vrienden. Ik heb een kleine, maar zeer trouwe vriendenkring. Samen naar de film, museum, toneel, fietstochtjes maken, dat soort dingen. Beetje cultuur wel, maar ook wel de natuur in. Dat laatste bewaren we vooral voor in de vakantie. Lekker de bergen in, en zeilen, dat doe ik ook ontzettend graag." *En wat doe je verder om te ontspannen?*

"Ik doe aan hardlopen, drie keer in de week rond de zes kilometer. Expres niet zo heel veel, ik wil naast mijn werk niet ook nog andere dingen doen waarin ik moet 'presteren'. Als het bijvoorbeeld mooi weer is, moet er tijd zijn om met de burens te gaan zeilen."

Op de vraag wie Corine voor één dag zou willen zijn, volgt een lange stilte.

"Dat vind ik een ontzettend moeilijke vraag! Ik denk toch wel de Minister van Justitie. Dan zou ik bepaalde dingen toch wel anders gaan doen in Nederland. Één dag is dan natuurlijk ook niet genoeg." *Wat zou je dan het liefst anders zien op dat gebied?*

"Ik zet me eigenlijk al jaren in voor een strafrechtpleging die veel meer kennis uit de gedragswetenschappen incorporeert. De tendens in de maatschappij is nu om mensen steeds strenger te straffen. Als je daar als gedragswetenschapper naar kijkt, dan weet je dat dat bij uitstek niet werkt. Een goed voorbeeld zijn jongeren die crimineel zijn. In Nederland stoppen wij ze in justitiële jeugdinstellingen. Maar uit divers sociaal psychologisch onderzoek blijkt nu dat als je antisociale jongeren bij elkaar stopt, dan krijg je *peer deviancy training*. Dus die antisociale luitjes nemen een voorbeeld aan mensen die nog antisociaal zijn. Dan creëer je alleen maar nog meer problemen. Als gedragswetenschapper kan ik onderbouwen waarom dat niet werkt. We moeten die jongeren multisystemisch gaan behandelen: op jongere leeftijd behandelen, gezinnen behandelen. Iedereen moet samenwerken om het kind weer op het pro-sociale in plaats van het antisociale pad te krijgen. Dat is wel een bewezen effectieve methode. Je kunt dus een slimmer strafrechtstelsel maken dat niet alleen op vergelding is gericht, maar juist ook op het voorkomen van nieuwe criminaliteit. Je hebt landen, zoals Canada, die daar veel verder in zijn."

Er wordt enige ergernis ten opzichte van het Ministerie van Justitie bespeurd. Wat is nou je allergrootste ergernis?

"Mijn grootste ergernis is toch wel het behoudende karakter. Ik heb het idee dat binnen justitie als veld, en dan in het bijzonder het ministerie, een enorme angst heerst om te veranderen. Er wordt vooral op de winkel gepast, maar er wordt niet creatief vanuit een visie nagedacht over hoe we de winkel beter kunnen laten werken.

Een voorbeeld hiervan is wel wat ik zelf heb meegemaakt. Ik ben eind jaren '90 een aantal risicotaxatie instrumenten gaan introduceren in Nederland. Ik vond in Canada allemaal instrumenten, checklists om het risico van nieuwe geweldsdelicten op een wetenschappelijk onderbouwde manier in te schatten. Hier in de Nederlandse forensische sector werd dat op dat moment nog allemaal onsystematisch, met de klinische blik gedaan en dat was onverantwoord. Ik heb de Canadezen naar Nederland gehaald en

een workshop laten geven. Er was in het begin veel weerstand. Maar er was ook veel evidentie dat klinici heel slecht zijn in het inschatten van risico's, omdat ze zich te veel laten leiden door of ze iemand aardig vinden of niet. We zijn daar onderzoek naar gaan doen. Dat heeft onomstotelijk aangetoond dat een ongestructureerd klinisch oordeel niet kan tippen aan de gestandaardiseerde risicotaxatie. Maar het duurde tot mei 2004 voordat Minister Donner Kamervragen kreeg, naar aanleiding van het incident in Eibergen. Toen werd een jong Chinees meisje door een tbs-er die op verlof was, ontvoerd en seksueel misbruikt. Ik was inmiddels al vijf jaar bezig met mijn pleidooi voor gestructureerde risicotaxatie: in commissies, tijdschriften, en dan opeens is er zo'n incident. En dan besluit de minister opeens dat voortaan alleen nog gestructureerde risicotaxaties mogen worden gedaan."

Als je nu de lijn doortrekt, hoe denk je dan dat je leven er over vijf tot tien jaar uitziet?

"Ik denk niet zo anders als nu; ik hoop het eigenlijk niet. Er zijn mensen die mij proberen over te halen de landelijke politiek in te gaan. Ik zeg nooit nooit, maar de komende vijf jaar zeker niet. Ik probeer eerst hier wat op poten te zetten met mijn gewaardeerde collega's en daarna zien we wel weer."

Je zegt dat je nu tevreden bent en niet hoopt dat het verandert. Wat is dan jouw beeld van volmaakt geluk?

Glimlacht. "Ik ben helemaal gelukkig als ik het gevoel heb dat ik een nuttige bijdrage kan leveren. Dat doe ik bijvoorbeeld door op te treden als getuige-deskundige in strafzaken. Vaak onderzoek ik mensen in het kader van contra-expertise, dus dan is er al een rapport. Soms is dat rapport heel slecht. Als ik dat over kan doen en een persoon meer recht kan doen door een beter rapport te schrijven, dan kan ik me echt heel gelukkig voelen."

Ook geeft Corine een heel ander beeld van haar volmaakte geluk:

"Soms heb ik een gesprek met mijn zoon en dan vraagt hij: "Mamma, ben je de beste psycholoog van Nederland?" "Nou, ik denk het niet." "Hoe ben je er nu bij gekomen dat je psycholoog wilde worden?" "En dan kan ik mijn verhaal doen en dan merk je dat hij echt wil weten hoe ik tot die keuze ben gekomen. Dat zijn een soort gouden momenten waarvan ik echt kan genieten."

Corine heeft nog nooit carnaval gevierd, maar weet wel al hoe ze zich zou gaan verkleeden: "Toch eigenlijk wel als Madonna, zij is wel één van mijn heldinnen." (lachend:) "Ja, het moet wel een heldenvrouw zijn."

Zou diegene die jou in een film over jouw leven moet spelen ook een heldenvrouw moeten zijn?

..... *stilt...* en dan "Alweer zo'n lastige vraag! Als ik denk aan een Nederlandse actrice dan denk ik aan Carine Crutzen die ook in *Pleidooi* heeft gespeeld, en in *Oud Geld*."

Welke eigenschappen zou zo iemand goed moeten vertolken?

"Iemand als Renée Soutendijk zou ook wel kunnen. Iemand met pit, geen doetje! En ook wel een soort combinatie van én heel slim zijn, én tegelijkertijd niet zo voorspelbaar uit de hoek komen. Dat heb ik denk ik wel een beetje; er zijn wel mensen die een beetje

bang voor me zijn. Dus het gaat ook om genoeg ruggengraat en integriteit hebben. Je moet voor jezelf en voor je vak staan. Ja, Renée Soutendijk misschien."

Welk lied wil jij dat er gedraaid wordt op jouw begrafenis?

Geeft snel antwoord: "Daar heb ik al wel over nagedacht. Volgens mij heb ik dat ook vastgelegd. Als je een kind hebt, moet je wel een testament maken. Toen ben ik maar meteen gaan nadenken over de begrafenis, crematie. Er komen een aantal dingen bij me op, maar ik herinner het me niet zo goed meer: Een aria uit de 'Mattheus Passion' van Bach. Maar wat ik ook fantastisch vind, is Ramses Shaffy. Dat is in mijn ogen iemand die echt heeft geleefd, echt van binnenuit. De kracht dat je écht durft te leven. En dan ook nog Indiase klassieke muziek, sarode of sitar, omdat ik dat heel meditatief vind."

Ik vind het belangrijk dat vrouwen die psychologie studeren rolmodellen hebben.

Fotogeniek

Nadine Pulles

Deze foto geeft duidelijk aan hoe uitgestrekt Antarctica is. Je merkt al gauw als je over zo'n grote oppervlakte zeilt, dat je eigenlijk helemaal niets voorstelt vergeleken met de genadeloze natuur daar. Hier ziet alles er heel rustig en kalm uit, maar het weer kan binnen vijf minuten helemaal omslaan. Wat veel mensen niet weten, is dat Antarctica niet alleen uit ijs bestaat maar dat het ook vasteland heeft. Het meeste ijs dat je dan ook ziet, is afkomstig van reusachtige gletsjers.

Wie meer foto's wil zien van Nadine's reis, kan surfen naar <http://spaces.msn.com/nadinepulses/photos>

Opinie

Alles is voetbal

Wolfgang Scharke

Het WK is begonnen! En voor mij vindt het in eigen land plaats! Eigenlijk is dat al een reden zijn om het te vieren. In Duitsland zeggen we dat voetbal 'de leukste bijzaak ter wereld is', iets wat je afleidt van alle routine en verveling van het alledaagse leven. Maar nu lijkt alles anders te zijn. Er is al die kritiek op ons nationale elftal, de bondscoach, de stadions, de openbare veiligheid, eigenlijk op alles. Bovendien vrezen we dat we al in de voorrondes worden uitgeschakeld. En dan heb je nog al die schandalen vanwege gemanipuleerde wedstrijden en corrupte scheidsrechters. O tempora, o mores. Voetbal lijkt in deze tijd nauwelijks beter te zijn dan politiek.

Maar gelukkig zijn er nog steeds die dingen waardoor voetbal zo boeiend is: bijvoorbeeld door de lokale voetbalclub of door de vriendschap tussen fans. Voor mij zijn het vooral de verzamelstickers in chocoladerepen. Die waren er al bij elk WK toen ik nog een kind was. Als je graag chocolade eet - en dat lust ik heel graag - dan kun je een heel nationale elftal verzamelen en op een poster plakken. Ik heb ze nu weer in een supermarkt ontdekt en direct vijf pakjes gekocht. Ik hoop het elftal snel compleet te hebben. Het zijn immers mooie plaatjes, verdeeld in aanvallers, middenvelders, verdedigers, keeper en trainer.

Wij studenten zullen echter weinig tijd hebben om van het WK te genieten. Als wij met onze laatste bloктоets klaar zijn, dan zijn de voorrondes en de tweede ronde al voorbij. En diegenen die een toets moeten herkansen, zullen minstens de kwartfinale ook missen, tenzij je je studie verwaarloost, en dat zou je toch nooit doen! OK, dan kun je nog steeds de hele Tour de France bekijken, maar voor de echte voetballiefhebber is dit slechts een schrale troost.

Als je erover nadenkt, kom je tot de conclusie dat voetbal sowieso overall is. Een college duurt normaal 2x45 minuten en heeft een rust(pauze), net als een voetbalwedstrijd. Een bloктоets duurt twee uur, net als een finale, als je de verlenging meerekent. En als je op een bloктоets met potlood het juiste hokje op het antwoordformulier invult, is dat niet hetzelfde als wanneer de bal in het doel terecht komt? Is een toets halen niet hetzelfde als een wedstrijd winnen? Lijken je propedeuse, je bachelor-, en je masterdiploma niet op kampioenstitels? Is het ene punt dat je te weinig hebt om de toets te halen niet hetzelfde als een strafschop missen? Nergens zijn vreugde en verdriet zo dicht naast elkaar als in een voetbalwedstrijd ofwel na een bloктоets.

Traineren doen we thuis, in Uns 40. Maar scoren moeten we in sporthal De Geusselt of in het MECC, net als bij een uitwedstrijd. En na een toets ben ik net zo bezweet als na het sporten. De

winkel in de Tongersestraat, waar ze de UM-shirts verkopen, lijkt toch erg veel op een fanshop. Eigenlijk ontbreken er alleen nog maar UM-sjaals en toeters. Helaas mag je je fans niet naar een toets meebrengen en zijn ook wisselers niet toegestaan.

Verzamelstickers van docenten of studenten zou ik erg leuk vinden. Elke keer dat je in de mensa snoep koopt, krijg je dan zo'n sticker - verdeeld in de categorieën (studenten) eerstejaars, tweedejaars, enzovoort en (docenten) NC, EP, enzovoort. "Hey, wil je misschien je Herco Fonteyn-sticker ruilen

voor een andere sticker?" "Nee, daar moet je me er minstens twee voor geven. Hij heeft immers al drie keer de Onderwijsprijs gekregen!" Leuk!!

Trouwens, voetbal is ook pure psychologie.

Elke AiO is anders

Marieke Kools, Kim van Oorsouw en Anita Jansen

Bij een zeer leerzame AiO-cursus 'Schrijven over Wetenschap' hamerde onze docent altijd weer zeer gedreven op het zogeheten 'spitsmuissyndroom': als je een artikel schrijft over de spitsmuis, welk woord komt dan duizendmaal voor in de tekst? Natuurlijk: 'spitsmuis'! Dit artikel gaat over AiO's en uitloop van hun projecten. Hoewel voor dat laatste genoeg interessante synoniemen te vinden zijn, vrezen wij dat we niet geheel ontkomen aan het 'AiO-syndroom'. Voor de onkundige maar toch nieuwsgierige lezer een korte toelichting op de term waarmee je in dit stuk doodgegooid gaat worden: 'AiO' staat voor 'assistent in opleiding'. De term is overigens verouderd, want officieel heet een AiO een *promovendus*, maar niemand die de vertrouwde term wil verlaten. Meestal zijn AiO's net student-af, en staan ze onderaan de ladder op de academische werkvloer. Vrijwel vier jaar lang doen ze onder begeleiding onderzoek en publiceren ze daarover in wetenschappelijke tijdschriften. Ter afsluiting van die vier jaar schrijven ze een proefschrift (zie ook de rubriek 'Mijn Mijlpaal'), en promoveert de Doctorandus (Drs.) tot 'Doctor' (Dr.): een belangrijke eis om aan de universiteit onderzoek te mogen blijven doen en onderwijs te geven.

In Nederland doen AiO's er vaak langer over dan de vier jaar die voor hun project staan. Dit is iets dat hier bij de capgroep Experimentele Psychologie niet zo vaak voorkomt....dat wil zeggen: "voorkwam": steeds vaker worden aanvragen tot verlenging ingediend. Anita Jansen, onze capgroepvoorzitter, vroeg zich af waar dat nou aan ligt. Want als we weten hoe het komt, is het misschien te voorkomen. Wat zeggen AiO's en begeleiders erover? We stelden een korte enquête op voor de AiO's van EP en tijdens een lunch werden de bevindingen verder besproken. Dit resulteerde in een korte workshop voor AiO-begeleiders, waarin de uitloopproblematiek onder de loep werd genomen.

It wasn't me

Zevenentwintig AiO's (87%) vulden de enquête in, een respons waar menig sociaal onderzoeker jaloers op zou zijn. De teneur was in het geheel niet negatief: 58% verwachtte op tijd klaar te zijn. 15% Verwachtte niet op tijd klaar te zullen zijn. Opmerkelijk was wel dat de helft hiervan zich tussen het tweede en derde projectjaar bevond; een vrij vroege signalering van tijdsproblemen dus. Het bleek maar weer eens dat AiO's ook maar gewone mensen zijn, met een externe attributie bias: naast interne (42%) werden vooral externe (81%) factoren verantwoordelijk gehouden voor uitloop. Met interne factoren doelde men vooral op eigen perfectionisme, gebrek aan assertiviteit, twijfels en onzekerheden, en moeite met plannen en schrijven. De belangrijkste externe factoren waren het project (patiënten- of veldonderzoek, te ambitieus project, afhankelijkheid van trage instanties) en de begeleiding (een gevoel van 'laten aanmodderen', geen deadlines, te hoge of onduidelijke verwachtingen). Tijdens de discussie werd die externe attributie wat genuanceerd: de AiO's waren het erover eens dat zichzelf in eerste plaats verantwoordelijk waren voor planning en voortgang van het project en dat externe, begeleider-factoren vooral in de interactie tussen AiO en begeleider mis kunnen lopen. De ene begeleider springt nu

eenmaal beter om met persoonlijke factoren van de AiO (zoals moeite met plannen, perfectionisme en snel afgeleid zijn) dan de ander.

Verzin een list...

Wat sterk naar voren kwam in de discussie, is dat elke AiO anders is. De een doet het prima zonder de hete adem van de begeleider in zijn nek, de andere heeft structuur, regelmatige afspraken en deadlines nodig. Hoewel het dus een wisselwerking is tussen AiO, project en begeleider, zijn de meesten het erover eens dat de begeleider wel het een en ander kan doen om problemen te voorkomen. Een pas aangestelde AiO weet vaak niet goed wat 'onderzoek doen' nou eigenlijk inhoudt. Ineens moet je artikelen lezen, studies bedenken en uitvoeren, en het geheel ook nog eens samenhangend opschrijven. Dat is nogal wat. Volgens AiO's is het belangrijk dat, na een *haalbaar* project te hebben binnengehaald, begeleiders bij de sollicitatie al letten op eigenschappen die wenselijk zijn voor een succesvolle AiO. Vooral artikelen schrijven, een veelgenoemd knelpunt bij uitloop, zou een aandachtspunt moeten zijn, maar zeker zo belangrijk is de motivatie van de sollicitant. AiO's die nauwelijks uitloopproblemen ondervinden, geven allemaal aan dat het 'leuk vinden' van wat je doet, ofwel het project als je eigen kindje beschouwen, een cruciale drijfveer is.

Vervolgens is het in het beginstadium belangrijk om duidelijkheid te hebben wat er concreet van de AiO verwacht wordt en wie welke verantwoordelijkheden heeft. Iedere AiO doet dit voor het eerst, en kan zelf moeilijk overzien welke output ieder jaar nodig is om in vier jaar klaar te zijn. Ook begeleiders hebben hier soms moeite mee. Daarom is een derde persoon in de vorm van een tweede begeleider of promotor belangrijk om het geheel van een afstandje te overzien en van begin af aan de planning van het proefschrift erbij betreft. Planningsproblemen kunnen dan tijdig gesignaleerd worden.

Daarnaast gaven de AiO's met positieve ervaringen een aantal concrete tips die voortgang van een AiO-project kunnen helpen: 1) Begin meteen aan het begin van je aanstelling met het schrijven van een Nederlands overzichtsartikel. Zo'n eerste stuk geeft overzicht en motiveert je om verder te schrijven. Wachten tot al je data binnen zijn en dan pas gaan schrijven is volgens deze 'succesvolle' AiO's *not done*. 2) Als je behoefte hebt aan meer sturing geef dat dan aan bij je begeleider; hij of zij kan dit ook niet ruiken. 3) Veel overleggen in een onderzoeksgroepje. Sluit je aan bij vakgenoten en brainstorm met hen als je dreigt vast te lopen.

Promotieperikelen bij begeleiders

Op de vraag aan begeleiders waarom sommige AiO's meer tijd nodig hebben dan gewenst, werden veel verschillende antwoorden gegeven. Ook de begeleiders vonden dat het aan heel veel verschillende zaken kon liggen (behalve aan zichzelf). Problemen die herhaaldelijk genoemd werden waren: te ambitieuze plannen, gebrek aan planning, en verlies van controle over zaken waarbij de onderzoekers afhankelijk zijn van derden. Wat inherent is aan de goede studenten die uitgekozen worden voor een promotietraject, is dat zij ambitieus zijn. Komt de AiO terecht in een ambitieuze groep, dan lopen we het risico dat perfectionisme de onderzoekers verlamt. Sommige onderzoekers kunnen niet stoppen met het perfectioneren van hun onderzoeksopzet, databestand (meer, meer proefpersonen!), analyses en penvruchten. Zij bereiken nooit het punt waarop ze zeggen: het is klaar. Om te kunnen promoveren is het heel nuttig af en toe tijdens het promotietraject dat gevoel 'het af te hebben' te ervaren. Tijdens de workshop waarin de begeleiders met elkaar spraken over ongewenste uitloop, werd benadrukt dat het doen van promotieonderzoek en het schrijven van een proefschrift geen levenswerk meer is. Vroeger werd dat nog wel eens zo gezien, maar de tijden zijn veranderd. Het schrijven van een proefschrift is, de naam zegt het al, een proeve van bekwaam-

heid: je toont aan dat je onderzoek kunt bedrijven en artikelen kunt schrijven. Dit werd nog eens bevestigd door de rector die aankondigde dat promotietrajecten in de toekomst wellicht nog slechts drie jaar zullen duren, bijvoorbeeld aansluitend aan de research master. Uiteraard moet ook het onderzoeksplan op de drie jaar worden aangepast: ook de plannen moeten, in omvang, niet te ambitieus zijn.

Het tweede belangrijke punt was het gebrek aan planning. Vier jaar is lang, zo gaat men van start, maar de jaren blijken voorbij te vliegen. Zo hard dat er in het laatste jaar van de aanstelling nog meer gedaan moet worden dan in de drie jaren daarvoor; dit komt voor. Het komt ook voor dat de AiO er dan nog alle vertrouwen in heeft dat dit gaat lukken. Eigenlijk gaat het hier in eerste instantie om relatief eenvoudige planningsproblemen. Een goede tip van een ervaren begeleider was om de AiO al in het begin een planning te laten maken, van achter naar voor. Wat wil ik over vier jaar gedaan hebben, wat moet ik dan op die en die momenten af hebben, terugredenerend naar nu. Dat er, als derde punt, sprake van controleverlies is als het gaat om projecten met derden, is bijna niet te voorkomen. Onderzoek in het veld is lastig; soms houden instanties gewoon op te bestaan terwijl je afhankelijk van ze was voor je onderzoek, patiëntenstromen drogen plots op, enzovoort. Eigenlijk is dit punt nog het moeilijkst te tackelen. Subsidiegevers (de financiers van het onderzoek) stellen nog wel eens eisen waaraan in de praktijk nauwelijks voldaan kan worden.

Nuttige tips

De middag voor en door begeleiders was nuttig. Er werden veel tips uitgewisseld, een aantal van die tips zijn hierboven uitgebreid aan de orde gekomen. Andere tips zijn: selecteer een AiO o.a. op schrijfkwaliteiten, laat in het eerste jaar al een artikel schrijven en aanbieden ter publicatie (dat stimuleert en is een goede oefening), schrijf resultaten direct op in een artikel - spaar de boel niet op tot het laatste jaar - stuur de AiO snel naar een buitenlands congres, neem de AiO aan de hand bij het schrijven (de beruchte rode pen), maak een AiO zelf verantwoordelijk voor een project (ook inhoudelijk!), plan op vaste tijden begeleidingsafspraken, plan van achteren naar voren en zet in op een project van drie jaar, en zorg voor een duo-begeleider. Tot slot: een niet goed lopende interactie tussen AiO en begeleider moet snel signaleerd en doorbroken worden. Maar dat is natuurlijk makkelijker gezegd dan gedaan. Al met al is het niet eenvoudig. Maar laten we ons goed realiseren dat het in de grote meerderheid van de gevallen heel erg goed gaat. Verreweg de meeste promovendi in onze faculteit gaan als een speer en ronden keurig op tijd hun fraaie proefschriften af. Chapeau!

Mijn mijlpaal

Heb ik mij drie jaar bezig gehouden met een defensiemechanisme?

Timo Giesbrecht

De openbare verdediging van mijn proefschrift 'Dissociation: A defensive maneuver?' zal plaatsvinden op vrijdag 2 juni. Ik verheug me er nu ontzettend op, maar het gekke is dat het, op het moment dat jullie dit lezen allemaal al achter de rug is en ik alweer gespannen zit te kijken naar de wedstrijden van 'mijn' Deutsche Mannschaft.

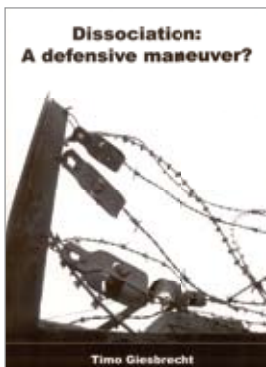
Het aardige aan het schrijven van dit stukje is dat je wordt gedwongen om eindelijk even stil te staan bij wat er in de afgelopen jaren allemaal is gebeurd. Zoals veel anderen, heb ook ik de neiging om altijd heel snel door te gaan vrijwel nooit terug te blikken. Toch zal ik nu de afgelopen jaren even de revue laten passeren.

Het verhaal van mijn promotie begint zo'n drieëneenhalf jaar geleden, op het moment van mijn afstuderen. Dan ben je plotseling psycholoog en moet je maar kijken wat je eigenlijk verder

met je leven wilt. De tijd van 'van dag tot dag leven' was voorbij, dat vond ik wel heel erg jammer, maar ik wist gelukkig wel precies wat ik daarna wilde. Ik zou en moest de wetenschap in, want, datgene wat ik toen al met zekerheid wist is, dat ik onderzoek doen prachtig vindt. Maar waar? "Graag in een echte stad", dacht ik. Het dorp, dat ze Maastricht noemen, had ik toch echt wel gezien. Maar zoals die dingen wel vaker gebeuren, verliep alles anders dan ik dacht. Ik zag dat er bij Harald (Merckelbach) een promotieplek vrijkwam die me ideaal leek. "Dus dan nog

maar vier jaar Maastricht", besloot ik en solliciteerde. Toen ik de baan kreeg, was er nog maar één obstakel: personeelszaken moest nog wat dingen regelen, toch begon ik alvast op 1 december in de hoop dat alles met terugwerkende kracht goed zou komen.

Tijdens mijn promotieonderzoek onderzocht ik de functie van dissociatieve ervaringen, zoals depersonalisatie, derealisatie, absorptie en psychogene amnesie. In de klinische literatuur wordt namelijk vaak aangenomen dat deze ervaringen een defensief karakter hebben en dus de manifestatie van een doelbewust defensiemechanisme zijn. Omdat deze assumptie echter naar mijn mening een stevige empirische verankering mist, besloot ik deze aan een kritische blik onderworpen. Eerst testte ik of onze deelnemers zich konden afsluiten tijdens emotionele gebeurtenissen. Daarom stelde ik mijn deelnemers bloot aan een zeer emotioneel videofragment waarbij ik ondertussen hun fysiologische responsen mat. Tijdens andere stressvolle taken bracht ik hun stresshormonen in kaart. Het verbazingwekkende resultaat was dat deelnemers die aangaven meer te dissociëren juist sterker reageerden tijdens stressvolle gebeurtenissen. Een bevinding die volledig haaks staat op wat men van een krachtig defensie mechanisme zou verwachten.

Daarna nam ik een andere assumptie ten aanzien van dissociatie onder de loep. Over het algemeen gaan klinici er namelijk van uit dat deelnemers met hoge dissociatielevels emotionele gebeurtenissen uit hun geheugen kunnen weren, door hun aandacht tijdens een gebeurtenis te inhiberen. Niks bleek minder waar! Onze hoog dissociatieve deelnemers bleken een even goed geheugen te hebben voor emotionele informatie als de overige participanten. Wel bleken ze het een en ander erbij te verzinnen. Ook konden ze emotionele gedachten minder goed onderdrukken en vertoonden ze aandachtsdisfuncties die zich echter ook in een neutrale context manifesteerden.

Deze bevindingen samen lieten weinig ruimte over voor de assumptie dat dissociatie een defensieve manoeuvre zou kunnen zijn. Dus ging ik op zoek naar een alternatieve verklaring. Toen stuitte ik op een mogelijke relatie tussen verstoringen van het slaap-waak ritme en dissociatieve ervaringen. Deze relatie onderzocht ik eerst met vragenlijsten en later met EEG. Op basis van laatstgenoemde studies moest ik concluderen dat verstoringen van het slaap-waak patroon onze bevindingen stukken beter verklaren dan de antieke defensie hypothese.

Zoals ik al eerder zei, neem ik weinig tijd om terug te kijken. Inmiddels ben ik alweer een tijdje met nieuwe projecten bezig. Zo heb ik onder meer net een studie afgesloten waarin ik de deelnemers van slaap depriveer om zo dissociatieve ervaringen te induceren. Ook zal ik in de nabije toekomst mijn wens om eens in een echte grote stad te verblijven, vervullen. In september vertrek ik namelijk voor zes maanden naar de hoofdstad van de wereld, New York. Daar ga ik onderzoek doen met patiënten met dissociatieve stoornissen aan de Mount Sinai School of Medicine.

Maar jullie zijn nog niet van mij af, want na mijn verblijf in New York kom ik weer terug naar Maastricht. En daar ben ik ben erg blij om, want er zijn maar weinig universiteiten met zulke leuke collega's en zo'n goede onderzoeksfaciliteiten.

Onderzoeksevaluatie Psychologie

Silvia Evers

In het afgelopen najaar is het onderzoek van de FdP door externen beoordeeld. Bij een dergelijke onderzoeksvisitatie wordt niet alleen een opinie gegeven over de inhoud van het onderzoek. Een assessment van het management, de strategie

en de missie van het instituut, maakt hier ook onderdeel van uit. Sinds enige tijd is al het onderzoek dat plaatsvindt binnen de faculteit ondergebracht in één instituut met als voorlopige naam Maastrichts Instituut voor Psychologisch Onderzoek. Dit instituut is dan ook beoordeeld, waarbij de secties binnen de twee capaciteitsgroepen zijn

beschouwd als aparte onderzoeksprogramma's. De onderzoeksprogramma's binnen NC zijn Biopsychologie & Neuropsychologie, Cognitieve Neurowetenschappen, Ontwikkelingspsychologie en Theorie & Geschiedenis. EP heeft als onderzoeksprogramma's Toegepaste Psychologie, Gedrag & Gedragsverandering, Eetstoornissen & Verslaving en Rechtspsychologie.

De visitatie wordt gebaseerd op de zelfevaluatie die elk instituut iedere drie jaar moet uitvoeren. Elke zes jaar wordt het instituut dan vervolgens door externen geïnspecteerd. Een zestal psychologiefaculteiten (RUG, UU, UvA, UvT, VU, UM) hebben besloten bij deze visitatieronde gezamenlijk beoordeeld te worden. In de zelfevaluatie is het onderzoek binnen de faculteit in de periode 1998 tot en met 2004 beoordeeld. De zelfevaluatie geeft dan ook een integraal overzicht van alle wetenschappe-

lijke artikelen, vakpublicaties, proefschriften en boekbijdragen per onderzoeksprogramma. Daarnaast wordt aandacht besteed aan de verworven subsidies, de internationale contacten en het hooglerarenplan. Op het instituutniveau wordt verder het onderzoeksbeleid beschreven. Uitgangspunt bij het onderzoeksbeleid is dat goed onderzoek wordt geïnitieerd door de individuele onderzoekers. Het onderzoeksbeleid en de onderzoeksstructuur zijn daarom vooral gericht op het faciliteren van een geschikte infrastructuur voor het bedoelde onderzoek en het stimuleren van onderzoeksactiviteiten.

Op 18 oktober 2005 kwam de internationale visitatiecommissie met eigen ogen bekijken hoe het psychologie-onderzoek in Maastricht wordt uitgevoerd. Naast een vragenuurtje met de programmaleiders en een overleg met de vertegenwoordigers van het instituut, heeft de commissie deelgenomen aan een labtour. In deze labtour hebben de leden van de commissie een korte en enthousiaste demonstratie gekregen door promovendi en post-docs van het onderzoek op het gebied van fMRI, (functional Magnetic Resonance Imaging), TMS (Transcranial Magnetic Stimulation), bruin café, leugendetectie, oogbewegingen en het EEG-(electroencefalogram)lab. De visitatie vond in een ontspannen en constructieve sfeer plaats. De resultaten de evaluatie zien we dan ook met veel vertrouwen tegemoet. De uitkomsten hiervan zijn echter op het moment van het schrijven van dit artikel (begin juni 2006) nog niet openbaar.

Voor meer informatie over de uitslag van de visitatie te zijner tijd of een exemplaar van de zelfevaluatie, kun je contact opnemen met Marie-José Duchateau; 043-388 4008.

Berichten van het Examenfront

De Onderwijs- en Examenregeling (OER).

De Onderwijs- en Examenregeling (OER) is een regeling, zoals deze is voorgeschreven in artikel 7.13 van de Wet op het Hoger Onderwijs en Wetenschappelijk Onderzoek (WHW). Als student heb je je aan bepaalde regels te houden. Daarnaast heb je als student natuurlijk ook rechten en heeft de faculteit zich ook aan regels te houden. Deze regels en rechten worden vastgelegd in de OER. De OER bevat de hoofdzaken van het onderwijs en de examinering, en is dus een belangrijk document voor student en docent. De feitelijke uitvoering van de OER wordt vastgesteld in de regels en richtlijnen (R&R).

Het is blijkbaar niet voor alle studenten duidelijk wie en wanneer onder welke OER valt. Studenten die in een bepaald studiejaar begonnen zijn, kunnen soms te maken hebben met andere regelingen dan studenten die eerder of later met hun studie gestart zijn. Dat is zo, omdat voor iedere student geldt dat de OER van het jaar waarin de student met de opleiding begint gedurende de hele opleiding geldig blijft. Stel, dat in het jaar waarin je begint in de OER is opgenomen dat je drie VGT's moet maken per jaar, en het jaar daarop wordt dit verhoogd naar vier, dan blijft voor jou gelden dat je tot het einde van de opleiding drie VGT's moet maken.

Echter, voor wat betreft de Regels en Richtlijnen is het zo dat deze per studiejaar voor iedereen gelden. Dus wordt er in studiejaar

2006-2007 een verandering ingevoerd ten aanzien van de inhaalopdrachten, dan geldt dit voor alle studenten die in dat studiejaar ingeschreven staan voor de opleiding.

Aangezien de bachelor en master twee aparte opleidingen zijn, hebben beide opleidingen een aparte OER. De OER van de bachelor geldt voor de hele duur van de bacheloropleiding, de OER van de master voor de duur van de masteropleiding. Het is dus aan te raden om de studiegids te bewaren van het jaar waarin je met de opleiding begint. Dan weet je altijd welke onderwijs- en examenregeling voor jou geldt. In de studiegids van het betreffende studiejaar kun je nakijken hoe die regeling wordt uitgevoerd in de Regels en Richtlijnen.

Mededelingen

Opmerkelijk congres op Uns 40 en 50

Over én voor mensen met verstandelijke beperkingen

Een Europees wetenschappelijk congres over én voor mensen met verstandelijke beperkingen vindt van 2 tot en met 5 augustus plaats op Uns 40 en 50. Niet alleen academici, beleidsmedewerkers en behandelaars zullen op het congres spreken en luisteren, ook de mensen waar het allemaal om draait maken deel uit van het inhoudelijke programma. Het gaat om het tweede Europese congres van de International Association for the Scientific Study of Intellectual Disabilities (IASSID), dat ruim 450 bezoekers naar de universiteitssingel gaat trekken.

Iedere vier jaar organiseert IASSID een wereldcongres, daarnaast vindt sinds 2002 iedere vier jaar een Europese variant plaats. De Universiteit Maastricht is gevraagd deze tweede Europese editie te organiseren vanwege haar twintig jaar lange expertise op het gebied van onderzoek en onderwijs op het gebied van de zorg voor mensen met verstandelijke beperkingen. Het doel is het uitwisselen op academisch internationaal niveau van onderzoeksresultaten om daarmee de organisatie en praktijk van de zorg voor deze doelgroep verder te verbeteren. Meer samenhang en samenwerking tussen onderzoek, beleid en praktijk is een belangrijk aandachtspunt. Het gekozen thema is dan ook 'Bridging Research, Policy and Practice'.

deze tweede Europese editie te organiseren vanwege haar twintig jaar lange expertise op het gebied van onderzoek en onderwijs op

Handen uit de mouwen

Naast plenaire sprekers als de voorzitter van IASSID, prof. dr. D. Felce en prof. dr. L. Curfs, bijzonder hoogleraar Gouverneur Kremers Leerstoel UM, kent het congres ruim 300 inhoudelijke bijdragen en vier speciale symposia met inbreng van mensen met verstandelijke beperkingen. Ook steken zij de handen uit de mouwen in de horeca en andere dienstverlenende functies. De organisatie is in handen van dr. Wil Buntinx (BEOZ en Stichting St. Anna), dr. Marian Maaskant en dr. Henny van Schroyenstein Lantman - de Valk (beiden bij Stichting Pepijn en Paulus en respectievelijk cluster Zorgwetenschappen en capaciteitsgroep Huisartsgeneeskunde).

Meer informatie over de conferentie is te vinden op de website www.unimaas.nl/congressbureau/e-iassid2006.

Brain Voyager's 10th Anniversary!

This year, Brain Voyagers exists ten years! At brainvoyager.com you can read all about the history and the development of these software products. Brain Voyager QX contains everything you need for the advanced analysis and visualization of structural and functional magnetic resonance imaging (MRI) data. It is the main member of the Brain Voyager product family running on all major computer platforms, including Linux/Unix, Windows and Mac OS X. Turbo-Brain Voyager is a multi-platform program specialized for real-time fMRI data analysis. Brain Voyager Brain Tutor is an award-winning educational program, which is available for free download. People, who are interested, can have a look at the photo gallery at brainvoyager.com > 10th anniversary. It shows some stages of the evolution of Brain Voyager.

Onder Uns congratulates the inventor Rainer Goebel and his team on this impressive achievement, and we are already curious what the next 10 years will bring!

Promoties 2006

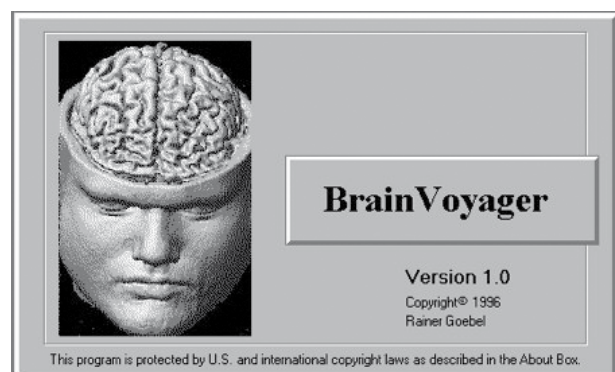
- Giesbrecht, Timo (2006) *Dissociation: A defensive maneuver?* Promotor: H. Merckelbach
- Geraerts, Elke (2006). *Remembrance of Things Past: The Cognitive Psychology of Remembering and Forgetting Trauma.* Promotores: J. van Heerden en H. Merckelbach; co-promotor: M. Jelicic
- Slegers, Karin (2006). *Successful Cognitive Aging: The use of computers and the Internet to support autonomy in later life.* Promotor: J. Jolles; co-promotor: M. van Boxtel
- Dreezens, Ellen (2006). *The Missing Link: The relationship between values and attitudes.* Promotores: N. de Vries en G. Kok; co-promotor: C. Martijn
- Kools, M. (2006). *Get the picture? A cognitive-psychological approach to systematic health education materials design.* Promotor: G. Kok; co-promotores: R. Ruiters, M. van de Wiel
- Ven, V. van de (2006). *Connectivity and auditory verbal hallucinations.* Promotor: R. Goebel; co-promotores: E. Formisano, D.E.J. Linden (UK)

Agenda

Woensdag	01 11 06	Class Day
Vrijdag	03 11 06	Class Day
Zaterdag	18 11 06	Bachelor Open Dag

Congressen | Symposia

Woensdag	28 07 06	NWO Cognition Symposium 2006
Woensdag	02 08 06 - 05 08 06	Europees congres IASSID

Personeel

In dienst

- 01-03-06** ■ Mw. Marin Been (1.0), promovendus bij NC
 ■ Dhr. Fabrizio Esposito (0.2), honoraire aanstelling bij NC
 ■ Mw. Elke Geraerts (1.0), onderzoeker bij EP
- 15-03-06** ■ Mw. Astrid Vallès Sánchez (0.9), onderzoeker bij NC, standplaats Nijmegen
- 01-04-06** ■ Mw. Amanda Kaas (1.0), honoraire aanstelling bij NC
 ■ Dhr. Jan Ramaekers (1.0), UHD bij NC
 ■ Mw. Jane Banfield (1.0), honoraire aanstelling bij EP
 ■ Mw. Nina Bien (1.0), onderwijs- en onderzoeksmedewerker bij NC
 ■ Mw. Nienke van Atteveldt (1.0), onderzoeker bij NC
- 01-05-06** ■ Mw. Lilian Vlieg (1.0), onderwijs- en onderzoeksmedewerker bij NC
- 15-05-06** ■ Mw. Marlies Reus (0.5), onderwijs- en onderzoeksmedewerker bij EP
 ■ Mw. Jill Thijssen (0.3), onderwijs- en onderzoeksmedewerker bij EP
- 15-06-06** ■ Mw. Sanne Hillige (0.4), onderwijs- en onderzoeksmedewerker bij EP
- 01-09-06** ■ Mw. Nicolette Siep (1.0), promovendus bij EP
 ■ Dhr. Henry Otgaar (1.0), promovendus bij EP

Uit dienst

- 01-05-06** ■ Mw. Jessica van Melis, docente bij NC

Colofon

Onder Uns is een informatieblad van de Faculteit der Psychologie van de Universiteit Maastricht. *Onder Uns* verschijnt circa vier maal per jaar en is bedoeld voor studenten en medewerkers. Daarnaast wordt het blad ook naar alumni verstuurd.

Hoofdredacteur

Nico Metaal

Bureauredacteur

Mandy Rouwet

Redactie

Hugo Alberts, Marijn de Bruin, Arie van der Lugt, Bart Zuidberg

Postadres redactie

Postbus 616
 6200 MD Maastricht
 E-mail:
onderuns@psychology.unimaas.nl

Bezoekadres

Universiteitssingel 40
 Gebouw oost, kamer 5.771
 6229 ER Maastricht

Lay-out

Emilio Perez, Geleen

Druk

Drukkerij Pietermans, Lanaken

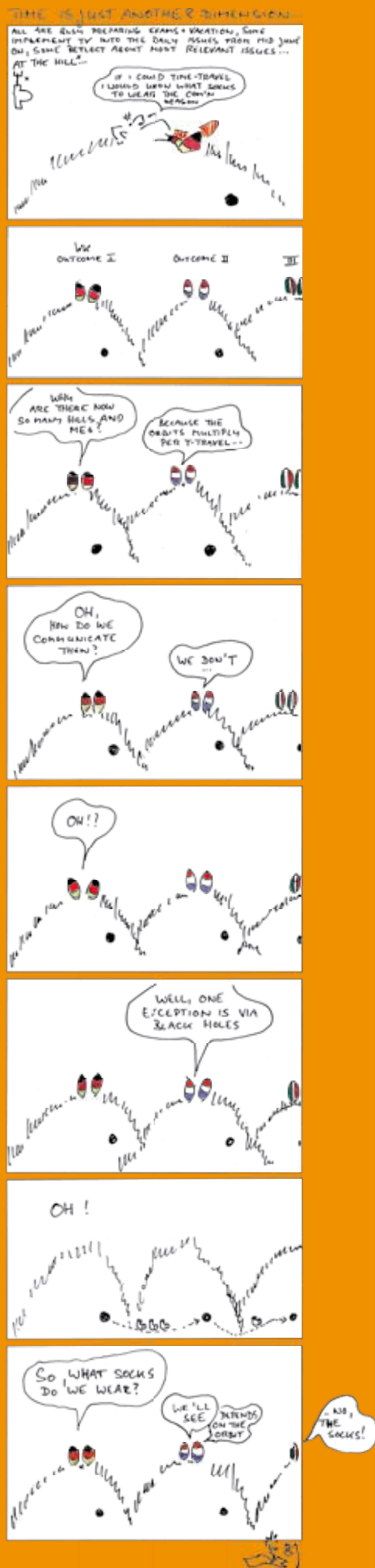
Aan dit nummer werkten verder mee

Yusuf Albayrak, Marin Been, Floris van Blankenstein, Jordi Bruijnzeels, Miranda Cornelissen, Silvia Evers, René Finger, Francesco Gentile, Timo Giesbrecht, Anita Jansen, Bernadette Jansma, Marieke Kools, Gerjo Kok, Irma Kokx, Jessica van Melis, Hanneke van Mier, Kim van Oorsouw, Brian Pagán, Nadine Pulles, Eefje Rondeel, Corine de Ruiter, Rob Ruiter, Wolfgang Scharke, Jordi Tonnard, Giancarlo Valente, André de Zutter

Fotografie

Hugo Alberts, Marijn de Bruin

The Hill

Afgestudeerd

De onderstaande personen zijn afgestudeerd tussen 1 januari 2006 en 30 april 2006 en hebben op 17, 18 en 19 mei 2006 hun diploma ontvangen.

Arjen Alink | Daniella Bastin | Ietje van Beers | Nina Bien | Marijn Bruinink | Viviane Bruninx | Jop Cornelissen | Marijke Denolf | Joelle Dessers | Anna Dortu | Robin Driessen | Sibren Fetter | Ria Franssen | Ralph Gerber | Jules Hendriks | Sussan Hossein Ali Beigi | Mark Jansen | Maria Janssen | Wieske de Jong | Yvonne (Ngoc) Le | Vanessa Leckie | Christianne Leenhouts | Stephanie Macoy | Mirjam van Oers | Dagmar Oversteyns | Marieke Peeters | Christophe Punga | Jennifer Reijnders | Janneke Ruskamp | Ellen Sanders | Leonie Steenis | Jolanda Stienen | Daisy Thijs | Franca Tonnaer | Nadine Troquete | Alex Uyttendaele | Suzan van Dommelen | Hugo van Roermund | Hilde Verbeek | Bram Verstappen | Anne Wolfs

De werkplek van...

